Leány gyönggyel a nyakában

mint a gránátalma vérszínű magjai,

olyan volt nyakában a gyöngysor,

éppen olyan, mint a kerekre duzzadt

kocsonyás tapintású, apró magok,

egy falatnyi után is sokáig érezni

szájpadlásodon, torkodban,

nyelved hegyén az ízüket,

édeskés, enyhén fanyar,

érett ribizlibogyóra hajló,

ahogy préseled össze, pukkanva

fakad szét a magvakat ölelő burok,

s a gyümölcshús, akár ritka állatok

drágán mért húsának falatkái,

csupán ingerli az ízlelőbimbókat,

serkenti gyomrodban

az emésztőnedv kiválasztását,

de jóllakni sohasem tudsz belőle,

mert az efféle étek

nem táplálkozási ösztön

kielégítésére szolgál,

csodavárásra tanít,

az ízek ünnepe,

az istenek sem fakupából

vedelték az ambróziát

malátasör gyanánt,

hanem cseppenként,

csukott szemmel ízlelgetve,

és a hulló mannát sem két pofára

tömték magukba a vándorok,

mint a gránátalma vérszínű magjai,

olyan volt nyakában a gyöngysor,

egy vándor fotográfus

készítette róla azt a képet,

úgy áll a kopott,

kacska lábú kisasztal mellett,

mintha tükrös bálteremben,

gavallérok pillantásainak

kereszttüzében várakozna

a következő valcert jelző tusra,

tekintete réveteg, arcéle tűnő kontúr,

szoknyája korcán elnagyolt öltések,

falusi varrónő kezének fércnyoma,

hercegnővé változtatta őt a fotográfus,

fülbevalót és gyöngysort rajzolt neki,

vérszínűt, mint a gránátalma magjai,

még nem evett gránátalmát –

vallotta be a lány pironkodva,

édeskés, enyhén fanyar,

érett ribizlibogyóra hajló –

magyarázta a fotográfus,

miközben gyakorlott mozdulattal

retusálta ki a szemzugokban

megbúvó szarkalábakat

Háztól strandig

hogy mondják horvátul a kéket, és azt,

hogy homokvár, labda, játék, fagyi,

a hegyeket, mólót, hajót, strandot,

hogyan a tengert, s hogy úszógumi,

egyéb dolgokra sem voltak még szavaink,

de elsőként mindössze ezek érdekeltek,

kiszűrtük a nyelvből a lényegest,

amivel el lehet lenni háztól strandig,

jégkrémtől mocskosan, hajadban sóval,

félhangon bömbölő magyar gyerekként,

a lábfejed másodnapra töri fel a szandál,

kis kék, műanyag, oldalt szíjas, csatos,

hát bömbölsz, sántikálsz, ha lépsz, sajog,

szégyellnek, mégsem lehetsz mezítláb,

mit szólnának a németek, bácsik, nénik

fehér kalapban, vasalt nadrágjuk zsebében

csörög a pfennig, nekünk dinárunk van,

két hetet szedte érte anya a cseresznyét,

még otthon megbeszéltük, hogy virslire,

három gombóc fagyira költhetünk naponta,

azért elsétálhatunk az éttermek előtt,

mintha nekünk is telne, bárányhúsra,

halra, rétesre prosekkal, csak éppen

belaktunk, most nem, kösz, lófrálunk,

a kölykök fürödnének, amiatt bőgnek,

jót tesz a talpuknak a sós víz, a kiázás,

hogy a sünök beletörött tüskéi megérjenek,

be kell gennyesednie előbb, hogy kijöjjön,

fogadták ugyan, hogy szandált viselnek

a vízben is, inkább csússzon, mint ez így,

hiába, beszélhetsz ezeknek, hát picsognak

amíg rendesen beheged a szúrás nyoma,

figyeljük inkább a pálmafákat, nippárusok

kiállított kagylóportékáit, szinte minden

használati tárgy beburkolható kagylóhéjjal,

ragasztóba szórt szemcsés parti homokkal,

nagyi örül majd otthon az adriás sörnyitónak,

Mari néni a kagylómintás poháralátétnek,

a lacikonyhások zsibongó bódéi felé

kell letérni, isteni illatok keringnek, sós

olajbogyót illesztenek fagyott halak

szeme helyére, jégen tartják a friss fogást,

izmos, kávészín matrózok éjszakáztak

lélekvesztőiken, horvát prolidohányt

szívva dobozszám, mire megtelt a háló,

testes, lepényarcú asszonyaik leveles

ágakkal hajtják tova az eléhezett legyeket,

jönnek, dongnak, rajokban szippantgatják a

halhullák átható tengerszagát, kékkagylók

koppannak fövés közben a bográcsfalához,

citrommal kell a húsukat zsugorítani,

összerándulnak, mint a háborgó gyomor,

kicsit rágósak, de meg lehet szokni

mondja egy pincér a kondérra bökve,

az jut eszedbe róluk, hogy főtt takony,

anya otthoni lángosa bárminél finomabb,

meg a reggelire sütött bundás kenyér,

apa labdát vásárol, tarkát, csíkost, óriásit,

dögönyözzük is majd kifulladásig, az

öcsém hosszú hajat visel, az itteniek

róla is azt hiszik, hogy kislány, nem

fér a fejembe ez a fölnőttes naivitás,

gatyát visel és nincs puncija, mint a

kislányoknak, lehetetlen, hogy ezt csak

én vettem észre, a hozzánk intézett

kérdések amúgy is furák, hogy tetszik-e

nekünk itt, meg hogy ha nagy leszek,

férjhez mennék-e itteni fiúhoz, eddig

eszembe sem jutott, hogy másutt is lehetne

élni, nem csak otthon, a nővéremet, aki

majdnem nagykorú, kerülgetik a helyi

férfiak, szülnie sem kéne, csak maradjon

ilyen szép sokáig, mondja neki az egyik,

aki feleségül kérte, röhögünk ezen sokáig,

ezek asszonyt is úgy vennének, mint a

csirkét mi otthon, ez a Josip később

írogatott a nővéremnek, aztán odaveszett

a háborúban, jó, hogy nem ment hozzá,

úgyis megözvegyült volna gyorsan, bár

akkor ezt még nem sejtette senki, a

napbarnított, atléta termetű helyi fiúk

udvaroltak a turista lányoknak, akik

szabódtak ugyan, mégsem lehetett nekik

annyira kellemetlen, sajátos rend szerint

teltek a napok, minden este kimostuk

fülünkből a sót, bugyinkból a homokot,

anyáék nyári moziba jártak fölnőtt-filmet

nézni, az ablakból lestük őket, ahogy

kézen fogva andalognak a sétatér felé,

cowboyfilmekre emlékeztetett a látvány,

jobb kezében cigit szorongat a hős,

baljával szerelme derekát karolja,

s lassú, kimért léptük légiesnek tűnik

a naplementében, a híg bögrekéket

narancs váltja fel, némi rőt szegéllyel,

minden sóillatban ázik, bőröd is, ahogy

megérinted nyelved hegyével, akár

négerbarna, fényesre sült sós perec,

kemencés, illatos, tényleg egészen olyan

Kafka Prágában

hűvösre fordultak a hajnalok,

váratlanul, szinte észrevétlen

maradt abba a nyáréjszakákat

olajszerűvé sűrítő hőség,

s a hegyek felől lecsapó fuvallat

megborzongatta a tarkók bőrét,

előkerültek hát a posztókalapok,

formalinnal molytalanított kabátok,

az aláhulló köd nyirkától gallérok

szőrméje hivatott megóvni a vállakat,

fekete, angol esernyőket tartottak

fejük fölé a haza igyekvő gavallérok,

cigarettájuk füstje elillant Prága

gyönyörű platánjainak koronái közt,

leheletük eggyé vált a ködgomollyal,

s ők maguk is, mintha lépésenként

feljebb és feljebb emelkednének a

korzó kockásra rakott kövezetéről,

úszó kalapok, kabátok suhantak tova,

lezárt spaletták, díszes homlokzatok,

égbe törő kémények felé, egyikük,

fekete ballonban, sikamlós kuplét

fütyörészett, ernyője hegyével még

elkopogott néhány taktust a lámpavas

nyakán, majd befordult az utcavégen,

a Kehely nevű söröző felé andalogva